

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ πλατεία τῆς ἀγορᾶς. Ἐν τῷ βάθει φαίνεται ἡ πόλις ἐν μέσῳ δένδρων ὑψηλῶν. Δεξιᾷ ὑπὸ βράχον κρήνη παρ' αὐτῆ σκηναὶ καὶ ὄχηματα· ἀριστερᾷ σπήλαιον παρὰ τὴν ἄκρα, θάσους. Κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ βάθος ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος βωμός, ἐφ' οὗ καίει τὸ πῦρ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ, ΑΙΣΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΣΤΡΑΤΟΣ,
ΛΑΟΣ, καὶ εἶτα ΝΑΡΒΩΝ

Τορμάννος βλέπων εἰσερχόμενον
τὸν Νάρβωνα

Λοικόν, ὦ Νάρβων;

Νάρβων μετὰ στρατοῦ εἰσερχόμενος
Πάντες ὑπετάγησαν·

ἢ στάσις κατεστάλη.

Τορμάννος
Εἶγε· ἄριστα.

Νάρβων

Καὶ οἱ ἀρσίδαι νικηθέντες φεύγουσι
τὴν ταρβαλίαν τοῦ Συνόριδος ὀργῆν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ

Ρόθμαρις

Τορμάννε!

Τορμάννος ἐκπληκτος
Σὺ ἐνταῦθα, Ρόθμαρι; πλὴν πῶς;

Ρόθμαρις

Πρὸ ὥρας πάντες ἀπεφυλακίσθημεν
εὐρόντες χάριν παρὰ τῷ Συνόριγι.

Τορμάννος χαίρων

Ἄ, εἶνε μέγας ὁ γενναῖος στρατηγός!

Τόμος Θ' 3 — Μάρτιος 1888.

Νάρβων

Πῶς;

Ρόθμαρις

Δὲν γινώσκεις;

Νάρβων

Τίνος εἰσθε δεσμοί;

Τορμάννος

Ἄ, ναί, ὦ, Νάρβων, πλείστα ἔτι ἀγνοεῖς
ἐκ πάντων ὅσα ἔναγχος συνέβησαν.

Νάρβων

Ἄφ' οὗτου ἐξ Ἀγκύρας ἀνεχώρησα
πολλὰ ἐπῆλθον, μετεβλήθησαν πολλά.

Τορμάννος

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Συνόριξ εἴλκυσε
τὴν χίρην τοῦ Σινάτου ἀπὸ τοῦ ναοῦ
ὁ νέος Βίνδαξ ἀναπάλλων πέλεκυν
ἀντίος ἦλθε τῷ ἀνδρὶ μετ' ὀπαδῶν
κ' ἡ Γαλατία θὰ ἐθρήνηι σήμερον
τὸν τροπαιοῦχον νικητὴν τῶν Βιθυνῶν
ἂν μὴ ὑπῆρχον παρὰ τούτῳ φύλακες
τὴν προσβολὴν ἐκείνην ματαιώσαντες.
Οἱ ἐνοχοὶ ἀχθέντες εἰς τὰς φυλακάς
τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ θὰ ἐτρέποντο
κατὰ τὰς πρῶτας πανηγύρεις τοῦ λαοῦ,
ἀλλ' ὁ Συνόριξ εἶνε ἤδη ὄλιθος,
τοὺς πάντας θέλει εὐτυχεῖς περὶ αὐτὸν
καὶ ἀπεδίδει τῇ πατρίδι εὐγενῶς
ἐκεῖνον ὅστις ὕψωσε τὸν πέλεκυν
ἐν' ἀραιρέσῃ πολυτίμητον ζωῆν.

Νάρβων

Ὁ Βίνδαξ μέχρι τοῦδε ἦτο δεσμιος
καὶ ν' ἀποθάνῃ ἔμελλε λοιπὸν αὐτός;

Τορμάννος

Τῷ Θεῷ χάριν ἅπαντες ἐκτίσωμεν

ὅτι τὸν νέον διασώζει ἐν ζωῇ
καὶ μένει οὕτω μετὰ τὸν Σινόριγα
γενναῖος στρατιώτης, ἔμπροσθεν στρατηγὸς
δυνάμενος νὰ ἄρῃ νέα τρόπαια
καὶ τὴν πατρίδα νὰ δοξάσῃ ὡς αὐτός.

Ρόθμαρις

Ἐλπὶς ματαία!

Τορμάννος

Διατί, ὦ Ρόθμαρις;

Ρόθμαρις

Ὁ Βίνδαξ αἶμοι! δὲν θὰ μείνῃ παρ' ἡμῖν.

Νάρθων

Τί λέγεις;

Ρόθμαρις

Φεύγει!

Τορμάννος

Καὶ ποῦ φεύγει;

Ρόθμαρις

Ἄγνωστον.

Τορμάννος βλέπων τὸν Σινόριγα

Ἰδοὺ ὁ ἄρχων.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΣΥΝΟΡΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Συνόριξ

Στρατιῶται, χαίρετε.

Εἰργάσθητε γενναίως καὶ ὁ ἱερεὺς
κατενικήθη· τοῦ σκοποῦ ἀπέτυχε.
Τὴν πράξιν ταύτην θ' ἀνταμείψω προσεχῶς
δωρῶν εἰς πάντας ἱερέων κτήματα.
Μετὰθῆτε ἀμέσως εἰς τὸ τέμενος
καὶ ἴδετε ἂν εἶνε ἕτοιμον τὸ πᾶν.

Τορμάννος

Ἄν οἱ δρυΐδαι ἀρνηθῶσιν;

Συνόριξ

Ἔχετε

τὰς λόγχας.

Νάρθων

Τοῦτο θέλομεν κ' ἡμεῖς.

Πάντες

Ναί, ναί.

Συνόριξ

Εἰς σέ, Τορμάννε, τὴν φροντίδ' ἀνέθηκα
καὶ ὅ τι εἶπον, τοῦτο λέγω ἐξ ἀρχῆς·
ἐκεῖ θὰ γείν' ἡ στέφεις ἢ βασιλῆος,
ἔδῳ τὸν γάμον θὰ τελέσω. Ἄγετε.

(Πάντες ἐξέρχονται ἀκολουθοῦντες οἱ μὲν
τὸν Νάρθωνα δεξιᾷ, οἱ δὲ τὸν Τορμάννον
ἀριστερᾷ)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΥΝΟΡΙΣ καὶ εἶτα ΛΟΥΕΡΙΟΣ

Καὶ τέλος ἦλθεν ἡ τριπόθητος στιγμή,
ἦν ἀπὸ τόσο χρόνου περιέμενον·
ἐντὸς ὀλίγου στεφανοῦμαι βασιλεὺς
καὶ τῇ παγκάλῳ Κάμμα γάμῳ ζεύγνομαι.
Μὴ μὲ φθονήσῃς, Τύχη ὄνειρογενής,
σὺ ἦτις ἦλθες πρὸς με ὑποσκάζουσα
ἐν συνοδίᾳ θλίψεων καὶ ὀδυνῶν.
Ἄν ἡ φυγή μου τῶρα ἐπαισθάνηται
τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀελπτον χαράν,
ἀλλὰ ὑπέστη ἀλγηδόνας ἄλλοτε
καὶ παρ' ὀλίγον ἐξαπώλλετο κακῶς.
Πορεύου ἔδῳ μετ' ἐμοῦ ταχύπτερος
καὶ νέας τέμνε πρὸς τὸν ὄλβον ἀτραπούς.

Λουέριος

ὦ φίλον τέκνον, ἔρχομαι δυσάγγελος
νὰ κατατρώσω τὴν καρδίαν σου ἐγώ.

Συνόριξ

Βαβα! τί βλέπω, γέρον; εἶσαι κάτωχρος!

Λουέριος

Πῶς νὰ σοὶ εἶπω ἄγγελμα δυσάρεστον;

Συνόριξ

Ὅποιος λόγος πλήσσει τοὺς ἔδοντας σου
κ' ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μεταπίπτει ἀθαρσῆς
διστάζων νὰ προέλθῃ τῶν χειλέων σου;
Μήπως ἡ Κάμμα, γέρον, δὲν μὲ ἀγαπᾷ;

Λουέριος

Δὲν εἶνε τοῦτο· εἶμοι! ἄλλα ἤκουσα.

Συνόριξ

Τί αλλο εἶνε δι' ἐμὲ κακοφραδὲς
ἀφοῦ ἡ Κάμμα μοι τηρεῖ τὰ ἔρκια;

Λουέριος

Οἱ ἱερεῖς ἀρνοῦνται νὰ τελέσωσι
τὴν στέψιν καὶ τὸν γάμον τοῦ Συνόριγος.
Ἐντὸς τοῦ ἄλλουσι οἱ δρυῖδαι παμπληθεῖς
ἀπὸ πρωίας ἐκατόμβας θύουσι
καὶ ἐξαιτοῦνται τῶν Θεῶν τὴν ἀρωγὴν
εἰς ἀνυσιν τῆς γνώμης, ἣν προείλοντο.

Συνόριξ

Ἄν τοῦτο μόνον εἶνε μὴ ἀθύμει

Λουέριος

Πῶς;

Συνόριξ δεικνύων δεξιᾷ

Ἴδοὺ οἱ στασιῶται σιδηρόδεσμοι
μετὰ φυλάκων βαίνοντες πρὸς τὸν ναόν.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ. ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΔΡΥΙΔΑΙ,
ΝΑΡΒΩΝ, ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἄριόβυστος

Δὲν ἤρκει ἄρα ὅτι κατεμίανες
τοῦ ἱεροῦ τεμένους τὸ ἐδέθλιον;
τολμᾶς καὶ πλέον εἶτι κατὰ τῶν Θεῶν;

Συνόριξ

Βυσαύην γέρον, μὲ κατεπαγλίδευσας
διὰ τῆς ἐπιητείας, ἣν μετέλθες, ναί,
κ' ἐγὼ χαλῖφρον, ἀνους, πίστιν ἐδίδον
ὅσάκις μοι ἐζήτεις εἰσαναβολάς.
Πρὸς τοῦτον μόνον τὸν σκοπὸν εἰργάζεσο
ὕποχθονίως ἀπὸ τῶσων ἡμερῶν
καὶ ἐκ τοῦ ὄλθου ἀμβλυώττων ἤραγησα
νὰ ματαιώσω τοὺς σκοπούς σου, μοχθηρέ.
Ἴδοὺ σὺ τώρα βαίνει σιδηρόδεσμος!

Ἄριόβυστος

Καλῶς πλὴν μάθε ὅτι ἔργον στυγερὸν
δὲν συχωροῦσιν οἱ Θεοί. Οὐδέποτε.
Καὶ ὅσῳ εἶνε βραδυθάμων ἢ ποιητὴ
ἐπὶ τοσοῦτον ἔσται καλυδείματος.
Ὁ ἐξυβρίζων τοῦ Θεοῦ τὸν πρόπολον
θὰ ἀποτίσῃ δίκας ἂν καὶ πανοθενής.
πρὶν τῆς σαλήνης ἔλθῃ τὸ πανοσέληνον
δαινὸν θὰ πλήξῃ τὸν Συνόριγα κακόν.

Συνόριξ

Γὰς προσταγὰς μου, Νάρβων, ἐπιτέλεσον.

Νάρβων

Ἐλθέ, δρυῖδα, εἰς τὸ τέμενος' ἐμπρός.

Ἄριόβυστος τῷ Συνόριγι

Ἄϊ, φαῦλε, ὅπως ἤρξω οὕτως ἀνυσον
πορεύου ἐν τῇ τρίτῳ τοῦ ἐγκλήματος
ἵνα ἐπέλθῃ τάχιον ἢ κόλασις.

(Ἐξέρχονται πάντες)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΣΥΝΟΡΙΞ καὶ εἶτα ΚΑΜΜΑ

Συνόριξ ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος
τοῦ ἀπχωμένου δρυῖδας

Ὁ ἱερέων γενεὰ κατάρατος,
σὲ τὴν πωλοῦσαν ἀϊωνίως τοὺς Θεούς,
ἐγὼ θὰ σὲ πωλήσω εἰς τὸν θάνατον
ὡς ἀναλάβω τὴν βασιλείον ἀρχήν.
Γὰς ὥρας ταύτας, ἅς διήλθον σγέτλιος
μετὰ κινδύνου ἀπωλείας τοῦ παντός
ἐν ταῖς βασάνοις πάντες θὰ διέλθητε,
τεράτων τέκνα, ρωποποῦλαι ἱερεῖς·
πλὴν πᾶσα ὥρα ἔσται ἀτελεύτητος,
ὀδύνης ἔτος, μελεδήματος αἰών.

Κάμμα

Δὲν εἶνε ψεύδη πάντα ἅσα ἤκουσα;
εἰπέ, Συνόριξ, ὅτι δὲν εἶν' ἀληθῆ!

Συνόριξ

Γί ἔχεις, Κάμμα; εἶσαι πολυτάρακτος·
ὅποιον ἄλγος τὴν ψυχὴν σου συγκυκᾷ;

Κάμμα

Γὸ πλῆθος καθ' ὀμίλους συνωθούμενον
ἐπιθειάζει κατὰ σοῦ ἀναφχνδόν.

Συνόριξ

Ἄμέλει, φίλη, κ' ἦτο μόνον θύελλα
ταχέως παρελθοῦσα ἀνευ κεραυνοῦ.
Ἢὰν ἀφ' ὅτου τὸν ναὸν κατέλιπες
ἐδέχεσο τὸν γάμον μετὰ χαρμονῆς
τὸ πᾶν θὰ ἦτο κατὰ γνώμην σήμερον

καὶ οἱ ὄρυθαί δὲν θὰ εἶχον τὸν καιρὸν
νὰ μὲ ἐολιευθῶσιν ὅπως ἐπραξάν.
Ἄλλ' ἦδη, πάντα ἔχουσιν ὡς πρότερον
καὶ ὄσονόπω, Κάμμα, περιβάλλομαι
τὸ στέμμα ὅπερ θέλω μόνον χάριν σου.

Κάμμα

ὦ, τὴν γαλήνην, ἄρχον, μοὶ ἐδώρησας,
εἰάτι ἐπαράχθη ἡ καρδία μου
καὶ πένθους πέπλος ἐξετάθη πρὸ ἐμοῦ.
Ναί, ἐν ἀρχῇ σ' ἐμίτων καὶ δὲν ἤθελον
τὸν γάμον νὰ τελέσω ὡς ἐζήτηίς σύ,
ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα σὲ ἐγνώρισα
κ' ἐν τῇ ψυχῇ σου εὔρον τὴν ἐμὴν ψυχὴν
ὃ ἔρωσ τότε πᾶσιν μὲ παρείλατο
κ' εἰς σὲ ἐδόθη δὲ αἰῶνος νοερῶς.
ὦ, εἰ ὑπέστην πρὸ ὀλίγου, τάλαινα,
ὁπότε εἶδον τὸν λαὸν ἀντάρωντα
καὶ ἐξαπλῆς ἐποργῶντα κατὰ σπῦ·
τὰ ὄμματά μου περιέβαλον ἀγλῶς
τὸ στήθος ἐνεκρέωθη, καὶ ὡς ὄνειρον
διήλθεν ἐν τῷ σκότει ὁ μακρὸς αἰὼν
τῆς εὐτυχίας, ἧς θὰ ἀπηλαύομεν.
Καὶ ἦδη, ἄρχον, ἐννοεῖς τὴν χαρμονὴν
ἧτις ἐκκλύζει τὴν πτωχὴν καρδίαν μου;

Συνόριξ

Γλυκαῖα γύναι, ἀχθῶν τὴν λαλίαν,
τὸ ἄσμα φάλα τοῦ θυμῆρους ἔρωτος
νὰ περικλείσω ἐν ἐμοὶ τὸν οὐρανὸν
ἐν ᾧ πυκνοῦται ὀλβιότης ἀεθίτος.
Ἐὰν κατὰ σταγῆνας μοὶ ἐστάλαξας
τῆς εὐτυχίας τὸν μυρθέντα νασμόν,
ἀλλ' ὅμως ὀλοκλήρως ἐξοκένωσας
τῆς συμπαθείας τὴν ὑπέρπλειον πηγῆν.

Κάμμα

Ναί, ὅπως τώρα δὲν ἤσθάνθην ἔρωτα
καὶ τὸν Σινάτον ἐν ἡγάπησα ὡς σέ.
Παρέρχοντ' αἱ ἡμέραι ἀλλεπάλληλοι
καὶ νέας ἀνευρίσκω ἀρετὰς ἐν σοὶ.
Ἐν τῇ ψυχῇ μου κολοσσὸς αὐξάνεται·
οὐδαίς ὑπάρχει οὐδ' ὑπῆρξεν ἐπὶ γῆς
ὡς σὺ γυναιὸς, εὐεπίθελος ὡς σὺ.
Καὶ ὅπως εἴσπρα τῆς πρωίας σβέννυνται:
ἔμ' ἀνκτεῖλη ὁ χρυσάκτιν ἥλιος
ταυροτοτρόπως ἀμαυροῦνται ὑπὸ σου
οἱ ἄλλοι πάντες ὅταν ἐμφανίζεσαι.

Συνόριξ

ὦ Κάμμα, Κάμμα· ἐκ χαρῆς ἱλιγγῶ,
μὴ λάλει πλέον, ἡ πνοή μου τέμνεται,
τὸ στήθος περισκαίρει, θὰ διαρρηχῇ.

Τορμάννος εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν

Τῆς στέψεως ἡ ὦρα ἦλθε, στρατηγέ·
πρὸ τοῦ τεμένους ὁ λαὸς ἀθροίζεται
καὶ οἱ ὄρυθαί ἀναμένουσιν ἐκεῖ.

Συνόριξ

Καλῶς.

(Ὁ Τορμάννος ἐξέρχεται)

Κάμμα

Ἄ ἄρχον, μήπως εἶνε ὄνειρον;

Συνόριξ

Δὲν εἶνε, Κάμμα, ὄχι, στέφομαι, ἰδοῦ,
καὶ μετ' ὀλίγον σύζυγός μου γίνεται.
Ἴδὲ τὸν χώρον τοῦτον, εἴν' ἡ ἀγορὰ
ἐν ᾗ ὡς λέων πρὸ τινος ἐπάλαισα
καὶ τὸν Σινάτον ἔρριψα χαμαὶ νεκρόν.
Ἐδῶ τὸν γάμον θέλω νὰ τελέσωμεν
διὰ νὰ σιώξης ἐν τῇ μνήμῃ ἐσσεῖ
τὴν νίκην μου ἐκείνην.

Κάμμα

ὦ, ἐμάντευσας
τὴν πρόθεσίν μου· τοῦτο ἤθελον κ' ἐγώ,
τὸ πέσον ὅπερ νικητῆς ἐπάτησας
τοῦ ἔρωτός μας ἔστω ἕλεως βωμός.

Συνόριξ ἀπερχόμενος

Κύτύχει, Κάμμα, μετ' ὀλίγον ἔρχομαι
πανίσχυρος μονάρχης, θούλος σου πιστός.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΑΜΜΑ παρακαλοῦσθεσσα διὰ τοῦ βλέμματος
τὸν ἐξελθόντα Συνόριγα, ΜΟΪΝΑ εἰσερχο-
μένη περίλυπος δεξιόθεν

Μοῖνα

Λοιπὸν τὰ πάντα εἶνε ἤδη ἔτοιμα;

Κάμμα στρεφομένη βιαίως

Γὰ πάντα.

Μοῖνα

Καὶ θὰ γείνης σύζυγος αὐτοῦ;

Κάμμα κατερχομένη

Βεβαίως.

Μοῖνα

Ἄ, Σινάτε...

Κάμμα

Πώς;

Μήδυνα ένοσασ τὰς χεῖρας

Πλὴν, Κάμμα μου.

Κάμμα

Τί ἀναφέρεις τὸν Σινάτον σήμερον
ὅποτε τὴν φυγὴν μου βόσκεται χαρὰ
διὰ τὸν ὄλθον ὅστις μοὶ προύρισται;
Μετάβα εἰς τὸν οἶκον καὶ ἐστῆμασον
ῥαῖον πέπλον νέμφης κρόκῳ ποικιλτὸν,
διότι θέλω νὰ μὲ ἴδῃ, πάγκαλον
κατὰ τὴν ὥραν τῆς νυμφεύσεως ἡμῶν
ὁ φίλος τῆς φυγῆς μου, Γραῖα, Ὑπαγε.

Μήδυνα ἀπερχομένη

Σινάτε τάλαν, οἴμοι! σ' ἐλησμονήσαν!

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΑΜΜΑ, ΒΙΝΔΑΞ

Κάμμα

Τίς ἔρχεται δραματικός; Πῶς; ὁ Βίνδαξ;... ἔ!

Βίνδαξ ὅστις εἰσῆλθεν καὶ ἔστη κατόναντι
τῆς Κάμματος

Τὸ πρόσωπόν σου, γύναι, κρύπτεις ἀπ' ἐμοῦ
καὶ ὡς μὲ εἶδες αἰσχος ἀμφεκάλυψε
τὸ μέτωπόν σου.

Κάμμα ἰδίᾳ

Σίγα, εὐστῆνος φυγῆ.

Βίνδαξ

Ἐνόσω διασώξεις τὸ ἐρύθημα
ὁπάρχει ἔτι πρὸς μετάνοιαν καιρὸς.
Καλῆ μου Κάμμα, λάβε θάρρος, σύνελθε·
εἰπέ μοι ἓνα λόγον καὶ μὴ τοὺς Θεοὺς
τὴν κεφαλὴν σοὶ φέρω τοῦ Σινόριγος.

Κάμμα θλιθεροῦς

Ἔ, σύγγνωθί μοι, Βίνδαξ.

Βίνδαξ

Τί;

Κάμμα

Τὸν ἀγαπῶ!

Βίνδαξ

Τί εἶπας, γύναι; ἀλλὰ δὲν αἰσχύνεσαι;
Λοιπὸν ποῦ εἶνε ὅσα ἔλεγες ποτέ;
οἱ ὄρκοι, αἱ ἀραὶ σου, τὰ κατεύματα
τὸ μῖσος, ἡ ὀργή σου, τί ἐγένοντο;
τί μένει τώρα ἐκ τοῦ ἀλγους τῆς φυγῆς;
ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Σινάτου σου;
Ψευδῆ τὰ πάντα ἦσαν; Αἴ, Ἀσιανή,
ὁποῖον αἶμα ρέει εἰς τὰς φλέβας σου;
πῶς ἐξελήφθης ὡς Γαλάτις ὑπ' ἡμῶν;
Μωρὸς ἐγὼ πιστεύσας εἰς τοὺς λόγους σου
καὶ ἐπιχειρήσας νὰ φονεύσω τὸν κακόν.
Ἐπάξιος εὐνέτις τοῦ Σινόριγος,
ὁ Βίνδαξ φεύγων τὰς ἀράς του σοὶ δωρεῖ.

Κάμμα ἐκπληκτος

Τί εἶπας; φεύγεις;

Βίνδαξ

Ναί, μακρὰν ἀπέρχομαι.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ βαθέως Λείγηνρος
ὑπάρχουσι Γαλάται ἄλκιμοι, ἐσθλοί,
διατηροῦντες τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν
καὶ μὴ ἐκφυλλισθέντες ὕπως οἱ ἐδῶ.
Πρὸς τοὺτους μεταβαίνω ταχυβάδιστος
διὰ νὰ εὕρω ἀγαθοὺς ὁμοεθνεῖς.

Κάμμα ἱκετευτικῶς

Μὴ φεύγῃς, Βίνδαξ.. μείνον... ὦ, ἂν ἤθελον...

Βίνδαξ

Νὰ μείνω ἵνα ἴδω τὸν Σινόριγα
ὁσπύζοντα τῆς χώρας τῆς Γαλατικῆς
καὶ παρὰ τοῦτω τὴν αἰσχρὰν προδότιδα
ἐν ἧ αὐτὸ ἴχνος μένει παλαιᾶς αἰδοῦς;
Ποτέ!

Κάμμα ἰδίᾳ

Ἔ, τί νὰ πράξω... πλὴν δὲν δύναμαι...

Βίνδαξ

Θὰ εὐγῶ, Κάμμα. ὁπαιφέρων μετ' ἐμοῦ
τὸ πτώμα τοῦ Σινάτου...

Κάμμα βάλλουσα κραυγὴν ἀγρίαν

Ἄ! οὐδέποτε!

Βίνδαξ

Ἀλλὰ πρὶν φύγω θέλω νὰ καταρασθῶ
τὸν τόπον τοῦτον...

Κάμμα δραματομένη τῆς χειρὸς αὐτᾶς

Τάλαν, μὴ ἐξέθαψας

τὸν σύζυγόν μου;

Βίνδαξ ἔρων

Πόθεν αὕτη ἡ τροπή;

Κάμμα μετ' ἀγωνίας

"Ω, λέγε, λέγε.

Βίνδαξ

Πῆν δὲν βλέπω τί κοινὸν
ὑπάρχει πλέον...

Κάμμα ἐναγκαλιζομένη τὸν Βίνδακα

Εἶσαι ἀσυγχώρητος!

Βίνδαξ ἐκπληκτος

Πῶς; κλαίεις, Κάμμα;

Κάμμα

Καὶ λοιπὸν ἐπίστευσα:
ὅτ' εἶμ' ἀξία μιαρίας βδελυρᾶς;
ἐγὼ, καλέ μου Βίνδαξ;

Βίνδαξ

Κίνε δυνατόν;

Πῶς; σώσεις ἔτι πίστιν καὶ ἀνάμνησιν
τοῦ φίλου μου Σινάτου;

Κάμμα

Τοῦτο ἐρωτᾷς;

Βίνδαξ

"Ω, λάλει τότε, ἂν ἐπὶ τοῦ χεῖλους σου
δὲν ἔρπει ψεῦδος καὶ ἀπάτη, δουερά.

Κάμμα

Ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ Σινάτος ἔμεινεν
ὡς τοῦ ἡλίου ἡ περιλαμπῆς ἀκτίς
περὶ τὴν δύσιν μεθ' ἡμέραν διαίθρον.
Ὁ ἔρωσ μου ἠύξήθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς
καθ' ἣν ἀνάδρωσ τὸν ἐδολοφόνησαν
τὴν στέρησίν του ἡ καρδία μου πενθεῖ
καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος ἐν τῇ εἴψῃ μου,
ἐφ' οὗ τὸ δάκρυ δὲν κατέπεσε θερμὸν
δεκάκις τῆς ἡμέρας ἴσα τῇ νυκτί,
ἀλλ' οὐδὲ τοῖχος ἕστις δὲν ἀπέδωκε
θρηνώδεις γόους καὶ τῶν στόνων τὴν ἠχώ.

Βίνδαξ

Τὰ δάκρυά σου λέγουσιν ἀλήθειαν,
ἀλλ' ὁ Σινόριξ ὅμως...

Κάμμα

Θ' ἀποθάνῃ.

Βίνδαξ περιχρῆς

Ἄ!

Κάμμα

Πῶς; δὲν ἠξούρω ποτε; μ' εἶνε ἀγνωστον
τὰ πάντα ἔχω δηλητήριον δοῖμό,
καινίδα νέαν, μάχαιραν ἀμείστομον,
δὲν ἀναμένω ἢ ἐπίκαιρον στιγμὴν
νὰ ρίψω κάτω ἄπνουν τὸν παμμίαρον!

Βίνδαξ

"Ω ἔπη φίλα, ὦ λυοίπνοι αὐδαί,
πῶς ἀντήγετε οὕτω βραδυχρόνιοι;

Κάμμα ἔκπληκτῃ βιθμηδὸν

Τὴν Κάμμαν ν' ἀπολάβῃς ἐπιζήτησας!
καλῶς, Σινόριξ, μείνον, μείνον ἡσυχος,
καὶ ἤγγικεν ἡ ὥρα πᾶν ὅτι ποθεῖς
ἐντὸς ὀλίγου συντελεῖται μόρσιμον·
ἀλλ' ὅμως τρέμε ἀνὰ πάσας τὰς στιγμάς,
διότι εἶμαι τοῦ Σινάτου ἡ γυνή
καὶ αἱ πληγαὶ μου δὲν ἐθεραπεύθησαν.

(Κλαίουσα)

"Ω σύζυγέ μου, σὺ, δὲν κλαίω καὶ θρηνώ,
Σινάτε, σύγγνωθί μοι, ἂν τὸ χεῖλόσ μου
τὸν πάντα χρόνον γηθησύνως μειδιᾷ
ὡς ὕδρις πρὸς τὴν μνήμην, ἣν κατέλιπες.
Γὰ δάκρυά μου σὺ ἤρνήθησιν πρὸ πολλοῦ
ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ τῶν φίλων σου
ἵν' ἀποκρύψω τὴς σκαπούς μου ἀσφαλῶς
μέχρις οὗ λάθω πτυγεράν ἐκδίκησιν.

(Βλέπουσα κύκλω)

Ἐδῶ λοιπὸν, ὦ Βίνδαξ, τὸν ἐφόνευσεν,
ἐπὶ τοῦ πέδου τούτου ἔπεσε νεκρὸς·
αὐτὸ τὸ χῶμα δι' αἱμάτων ἔβαψε,
καὶ ἐγὼ, ἀθλίη, λύθρον ἀκούσα πατῶ,
τὸν λύθρον τοῦ Σινάτου, ὃν ἠγάπησα!

(Λέρουσα δράκκα χῶματος)

"Ὁ φίλον χῶμα, ὅπερ ἀπερρόφησε
τὸ αἷμα τοῦ Σινάτου, σὲ καταφιλῶ·
τὰς ἀλγηδόνας τῆς ψυχῆς μου δέχθητι
καὶ εἰς τοὺς αἰθέρας ἐσκοιδάσθητι κραυγὴν
νὰ μὴ σ' ἐπιμαλύνῃ ποὺς ἀνθρώποιος.

(Μετὰ μικρὴν παύσιν ἀγρίου)

Κ' ἐπὶ τοῦ πέδου τούτου θέλεις, μιὰρῆ,
τὸν γάμον νὰ τελέσῃς τὸν παμμίαρον;
Ἄν, ἂν ἐμπέσῃς εἰς θηρίου ὕνοχας
θὰ σώσῃς ἴσως μετὰ πάλην σεαυτὸν·
ἀλλ' ἀπὸ τῶν χειρῶν μου μὴ φαντάζου, μὴ
νὰ διαρῦγῃς κίνδυνον θανατηγόν.

Μένδαξ

Συγγνώμην, Κάμμα, ὅτι σὲ ἠδίκησα·
τυφλὸς δὲν εἶδον, δὲν ἐνόησα μαιρὸς
ὅποια ἦσο, τί ψυχὴν ἐνέκρυπτες!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΛΟΥΕΡΙΟΣ

Κάμμα

Μὴ ολίβου, Βένδαξ, ἐὰν ἔπαισας τυχὸν
εἰς μνήμην τοῦ Σινάτου συγχωρῶ σοι.

Λουέριος ἰστέμενος ἐμφοβητικός

ᾤ!

Βένδαξ

Πῶς ἠπατάθην; πῶς ἐπίστευσα κ' ἐγὼ
μετὰ τῶν ἄλλων πάντων ὅτ' ἠγάπησας
τὸν δολοφόνου τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ;

Λουέριος κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν δένδρων
Τοιοῦτοι λόγοι!... Τί συμβαίνει ἄρα γε!

Κάμμα

ᾠ, ἐπειράθην τόσῃν δολιότητῃ
καὶ τόσῃν τέχνῃν, ὥστε ἅπαντες ὁμοῦ
τὸν ἔρωτά μου ἀληθῆ ἐπίστευσαν.

Λουέριος ἰδίᾳ

Ἢ Κάμμα λέγει ταῦτα; ᾠ, Θεοί, Θεοί!

Βένδαξ

Πλὴν δὲν φοβείσαι μὴ ὁ ἀλιτήριος
τὰ πάντα ἐνεκήσῃ;

Κάμμα

ᾠχι· οὐδαμῶς.

Λουέριος ἰδίᾳ

Βαβα! τῆς πανουργίας! τίς ὑπέθετεν...

Κάμμα

Ἐνῶ τὴν φρένα πλήττει ὁ ἀπελπισμὸς
ἢ γλῶσσα ἐξαγγέλλει λόγους ἔρωτος,
καὶ ὅταν ἔχω θλίψεως ὠκεανὸν
ἐν τῇ καρδίᾳ, μειδιῶ ἐπίχαρις.
ᾤ, δὲν μὲ εἶδες πόσον εἴμ' ἐρατεινὴ
καὶ μελιχρία κ' εὐνοῦς κ' ἐρωτόληπτος

ὅσάκις ἔλθω κατενώπιον αὐτοῦ.

Νομίζεις ὅτι βλέπεις κόρην εὐθαιμον
προσδεχομένην τὴν ἀπόντα ἐραστήν,
ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὥρα ὅταν λέαιναν
θὰ ἀντωπύσῃ ὁ Σινόριξ δελιῶν
καὶ θὰ τὸν ἴδῃς κάτω ἐνερόχρωτα
πρὶν ἢ τὰς χεῖρας ἀνασπάσῃ κατ' ἐμοῦ.
Ὡς θ' ἀπαράξω τοῦτον πρὸς τὸ ἔδαφος
εἰσέτι δὲν γινώσκω, τρόπον ἐκζητῶ,
ἀλλὰ θ' ἀκούσῃς γδοῦπον βαρυσφάραγον
ὅπότεν πέσῃ κατὰ γῆς ὁ βασιλεὺς
καὶ θὰ τὸν ἴδῃς ὄφιν συσπειρώμενον
ἐν ἀλγυθόσιν ἐρευγόμενον ἀράς.

Λουέριος ὅστις πρὸ τῶν τελευταίων λέξεων
κατήλθεν ἀπαρτήρητος πλησίον αὐτῶν

Μελέα Κάμμα!

Κάμμα ἐντρομος

Ὁ πατήρ μου.

Μένδαξ ὑποχωρῶν ἀριστερᾶ

ᾠ Θεοί!

Λουέριος

Ἐἰπέ μοι εἴτι πάντα ὅσα ἤκουσα
δὲν ἦσαι ἄλλα ἢ ἀπήχημα ψευδές.

Κάμμα

Οὐδόλωις, πάτερ, μάθε τὴν ἀλήθειαν
κ' ἐν τῇ ψυχῇ σου κρύψαν ταύτην ἐν σιγῇ.

Λουέριος

Πῶς; ὅα ὑψώσῃς κατὰ τοῦ Σινόριξ
τὴν χεῖρά σου, ᾠ Κάμμα; θὰ τολμήσῃς σύ;

Κάμμα

Ἐκ τῆς παλάμης δυστυχῶς ἐξέφυγεν
ἐν τῷ τεμένει τῆς ποινῆς ἢ μάχαιρα
καὶ κατεθραύσθη ἐπὶ στήθους φέροντος
ὑπὸ γιγῶνα θώρακα χαλυβινόν,
ἀλλ' αἶ κανίδες εἴτι δὲν ἐξελικον
καὶ δοῦ μένει κραταιγύαλος ἢ χεῖρ
θὰ εὖρη τεῦχος τῆς ψυχῆς ἐπάξιον
νά θανατώσῃ ἀμειλίκτως τὸν κακόν.

Λουέριος

Ποτέ! μὴ λάλει οὕτω εἰν' ἀδύνατον.

Κάμμα

Ἄχ, πάτερ, πάτερ, διὰ τοῦτο μόνον ζῶ.

Λουέριος

Ἄλλὰ γινώσκεις, Κάμμα, τίνα κίνδυνον
θὰ διατρέξῃ τῶν ἐκγόνων μας ἡ γῆ,
ἂν ἐκτελέσῃς ὅ τι ἀπεφάσισας;
Τὰ στίφη τῶν γειτόνων θὰ εἰσρεύσῃσι
δι' ὄλων τῶν διόδων εἰς τὴν γῆν ἡμῶν
ὡς ὅταν ἐν χειμῶνος ἀνάθεκτος
συμπαρασύρων βράχους ἀπειροπληθεῖς,
τὰς γαίας ταύτας, ὅσας κατεκτήσαμεν
διὰ θυσίας μυριάδων ἀδελφῶν
θὰ κατακλύσῃ τῶν ἐχθρῶν ἡ πλήμμυρα,
καὶ τότε πλέον ὅσοι ἀπομείνωσι
θὰ διασκεδασθῶσι πανταχοῦ τῆς γῆς
ἀπαύστως ὑπὸ πάντων διωκόμενοι.

Κάμμα

Ἄν ἀναμένη σωτηρίαν ἡ πατρίς
ἀπὸ ἐκείνου, ὅστις ἐπεκάθισεν
ὡς ἐφιέλτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν,
οὐαὶ τῇ Γαλατίᾳ! ἐξωλέσθημεν!

Λουέριος

Ἦ, ἂν εἰσέτι ἔχῃς πρὸς ἐμὲ στοργὴν
τῆς ἰκεσίας τοῦ πατρὸς ἐπάκουσον
καὶ φείσθητι ἐκείνου μεγαλοφυῶς
ὑπὲρ πατρίδος πάντα θυσιάζουσα.

(Κλίων γόνυ)

Πρὸ σοῦ τὸ γόνυ κλίνω γηραιὸς ἐγὼ
καὶ τῆς χειρὸς σου ψαύω ἴκτωρ ἔνδοκρος.
Ἦ Κάμμα, Κάμμα, κόρη μου ἀγαπητή!...

Κάμμα ἀποσπωμένη τῶν χειρῶν αὐτοῦ
καὶ πλησιάζουσα τὸν Βίνδακκα

Ποτέ!

Λουέριος ἐγειρόμενος

Ἦ θλίψις!

Κάμμα

Ἦχι!

Λουέριος ἐνῶν τὰς χεῖρας

Κάμμα, ἔλεον!...

Κάμμα

Ναί, ὁ ἀποθάνῃ ὁ κακοῦργος, πάτερ μου.
Οἱ κῆνες τῆς Ἀγκύρας θὰ σπαράξωσι
τοῦ βασιλέως τούτου τὰ κενέθρια
καὶ τοῦ Σινάτου ἡ τριπλήτης ψυχῆ
θὰ ἀπολαύσῃ τέλος ἐκδικήσεως!

Λουέριος ὀργίλως

Ἐπίσχεσ τῆς χαρᾶς σου, κόρη ἀπηνής,
δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ τελέσῃς ἄνομα.

Κάμμα ἐκπληκτος

Πῶς;

Λουέριος

Ἦχι!

Κάμμα ἐντρομος

Τί θὰ πράξῃς;

Λουέριος

Τί;

Κάμμα

Δὲν ἐννοῶ.

Λουέριος

Ὅ ἀποκαλύψω πάντα τῷ Σινόριγι.

Κάμμα ὀπισθοχωροῦσα

Θεοί!

Βίνδακξ

Τί λόγον εἶπες; σὺ, ὦ γέρον, σὺ;

Κάμμα

Πρὸς ταῦτα ἄρα τὴν ζωὴν σοὶ ἔσωσα,
ὦ φίλε πάτερ, σὺ ὅν εἶσον ἀγαπῶ;
διὰ νὰ θέσῃς ἔλιον, ἀτέλεστον
τὸν πάντα μόχθον βαρυμήνιδος ψυχῆς;

Λουέριος ἔξαλλος

Οὐδὲν ἀκούω· εἶμαι βάρδης ἐννοεῖς;
Ἐνώπιόν μου ἡ πατρίς ἀνίσταται
ἰκέτιδα τὴν βλέπω, συνδρομὴν ζητεῖ
καὶ θὰ σὲ θυσιάσω ἄνευ οἰκτιρμοῦ
ἐὰν δὲν ἔλθῃς, Κάμμα, εἰς μετάμελον.

Κάμμα γόνυ κλίνουσα

Ἦ πάτερ, πάτερ, δέομαί σου, πάτερ, μή!...

Λουέριος βλέπων τὸν Σινόριγα μακρόθεν

Ἰδοὺ ὁ ἀναξ, ὄμωσον τὸν ὄρκον σου
ἤ μὰ τὸν Αἴσον σὲ προδίδω παρευθός.

Κάμμα ἐγειρομένη ἀγρίως

Ἄχ, πράξον ὅ τι θέλεις, εἶσαι κύριος·
δὲν σὲ πτασοῦμαι.

(Τῷ Βίνδακι κρυφίως)

Βίνδαξ, ἔσο ταπεινὸς
ὅπερ τῶν ὄλων ἐκκυβεύω ὑστατα.

Λουέριος ἰδίᾳ

ὦ, τί νὰ πράξω τώρα; δούστηνος ἐγώ·
ἢ κόρη ἐνθεν, ἢ πατρίς ἐτέρωθεν!
(Μένει σὺννοος ἐν τῷ βέλθει)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΣΥΝΟΡΙΣ, ΤΟΡΜΑΝΝΟΣ, ΝΑΡ-
ΒΟΝ, ΡΟΘΜΑΡΙΣ, ΜΟΥΝΑ, ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ,
ΣΤΡΑΤΟΣ, ΛΑΟΣ· πάντες ἐπευφημοῦντες τὸν
Συνόριχα

Πάντες

Συνόριξ! ζήτω, ζήτω! Χαῖρε, βασιλεῦ.

Κάμμα

ὦ θεῖε ἄρχον, μέγα κῦδος Γαλατῶν,
εὐτύχει ὡς ὁ ἔρωϊς, ζῆθι ἄλυπος
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἄρθητι πρὸς οὐρανόν.
Εἰς σὲ τὰ πάντα· ἢ ἰσχύς τοῦ λέοντος,
τὸ γαῦρον ὄμμα ὀξυδρόπτου ἀετοῦ
καὶ ἡ σοφία τοῦ πονήρου ὄφραως.

Συνόριξ

Ναί, τώρα ἔχω πᾶν ἐπίγειον καλὸν
καὶ βασιλείαν καὶ ἰσχύν καὶ εὐκλείαν,
ἀλλ' ὅμως, Κάμμα, πάντα ταῦτα ἄνευ σοῦ
θὰ ἦσαν νόκτες ἄνευ πεληγόρωτος.
Ἴδου ἢ Τύχη ἐπεφύλαξεν εἰς σὲ
νὰ συμπληρώσης τὴν εὐδαιμονίαν μου
τὸν ἔρωτά μου ἀποδίδουσα θερμόν·
καὶ ὅταν δρέψω ἐπὶ τῶν χειλέων σου
τὴν εὐφροσύνην ἐν τῷ πρώτῳ ἀσπασμῷ
τὴν γῆν θὰ κατακτήσω εὐχερέστερον.

Λουέριος ἰδίᾳ

Δαλῶν τὴν κόρη καταστρέφω ἀπηνῶς,
ἀλλὰ σιγῶν προδίδω τὴν πατρίδα μου.
Τί; νὰ λαλήσω; Οἴμοι! νὰ σιγήσω; Φεῦ!
Αἶ, θάρρος, βάρδε. ὦ Θεοί, δὲν δύναμαι...
Ἡ προτεραία ἔφερε τὴν χαρμονήν,
τὴν συμφορὰν θὰ φέρῃ ἢ ἐπαύριον!

Συνόριξ τῇ Κάμμα, ἥτις ἐξηκολούθει
μένουσα ἐν ἑκστάσει πρὸ αὐτοῦ

Τί μένεις οὕτως ἀναυδὸς ἐν ρευθασμῷ
προσκαθηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα σου;

Τόμος Θ' 3 — Μάρτιος 1885.

Κάμμα προσβλέπουσα μετ' ἀγάπης
τὸν Συνόριχα

Τὸ θάμβος ἔχει τὴν ἐρωσάν μου ψυχὴν
καὶ μετὰ κόπου συγκρατῶ τὰ χάρματα,
ὅφ' ὦν κατενεπλήσθην ἐξ αἰτίας σοῦ.
Ἐνώπιόν μου βλέπω ἄνδρα ἐνδοξόν,
εἰς ὃν ὑπεῖκει ἀνδροκάρδιος λαὸς
ἐν μεγαλοφροσύνῃ κατερχόμενον
πρὸς κόρην βάρδου, ὡς τὸ φῶς ἐπὶ τὴν γῆν.
Καὶ ἀπαυγάζω ἐκ τῆς ἀνταυγείας σου
ἐγώ, μικρὰ ἐν πᾶσιν, ἄσημος γυνή,
ὀργῆς καὶ χόλου ἄλλοτε πληρώσασα
τὸ στήθος ταῦτο ἐὼ' οὐ κλίνω ἰλαρά.
ὦ, θέλω ν' ἀποσβέσω ἐκ τῆς μνήμης σου
τὰς ὥρας πάσας, ἃς διήλθες παρ' ἐμοῦ
ἐν δυστυχίᾳ μὴ ἀνταγχαπώμενος
καὶ θὰ ζητήσω τῆς φλογὸς τὴν θαλπωρὴν
νὰ ἐκθερμάνω ἐτι τὴν καρδίαν μου
διὰ νὰ εἶδῃς ἔρωτα αἰώνιον
ἐν ᾧ νὰ ἐντροφήσῃς...

Λουέριος ὀργίλως

Αἶ, σιώπα!

Συνόριξ ἐκπληκτικῶς

Τί!

Λουέριος

Συνόριξ, μὴ πιστεύῃς, αὕτη ψεύδεται.

Κάμμα ἰδίᾳ περιθεῖς

Θεοί!

Βίνδαξ ἰδίᾳ

Ἄ, γέρον.

Συνόριξ ἐννεός

Τί ἀκούω;

Κάμμα ἰδίᾳ

Θάρρος!

Συνόριξ τῇ Κάμμα

Σὺ;

Κάμμα μειδιῶσα

Ὅνείρους βλέπει ὁ πατήρ.

Συνόριξ

Λουέριε,

τί λόγον εἶπας;

Λουέριος

Ἐἶπον λόγον ἀληθῆ.

Συνόριξ ὀργίλος

Ἐάν τήν Κάμμαν ἀναιτίως ὕβρισας
οὐαί σοι, γέρον. . .

Κάμμα

Ἄρχον, σύγγνωθι αὐτῷ.

Λουέριος

Μὴ ἀπατᾶσαι· οὔτε σὲ ἠγάπησεν
ὡς ὑποθέτεις ἀπὸ τόσων ἡμερῶν,
ἀλλ' οὔτε θέλει μετὰ σοῦ φιλότιτα
καὶ μάτην ἦλθες νὰ τελέσης γάμους.

Συνόριξ ἐκπληκτος

Πῶς;

Λουέριος

Ἐν τῇ φυγῇ της τρέρει τὴν ἐκδίκησιν
διὰ τὸν φόνον τοῦ Σινάτου, ὃν φιλεῖ
καὶ ὄραν μόνον ἀναμένει εὐκαιρὸν
νὰ σὲ φονεύσῃ.

Συνόριξ

Τίνα;

Λουέριος

Σέ.

Συνόριξ συνοφρυούμενος

Μωρίαι!

Λουέριος ἐν ὀργῇ

-Ω!

Συνόριξ ὑπερηφάνως

Τὴν Κάμμαν δὲν φοβοῦμαι· οὐδὲ δύναται
νὰ θανατώσῃ τοῦ Συνόριγα γυνή!

Ἐν μόνον ὑποπτεύω ἐκ τῶν λόγων σου
μὴ ὡς καὶ πρώην πάλιν μετενόησες
καὶ ἴσως τὴν πλῆθον δὲν με ἀγαπᾷ.

Ἄλλ' ἂν δὲν εἶπες τοῦτο σύ, ὦ Κάμμα μου,
δὲν θὰ πιστεύσω τὸν πατέρα σου ἐγώ.

(Μετ' ἀγάπης)

Δοιπόν, ὦ Κάμμα, με ἠπάτας; λέγε μοι.

Κάμμα μειδιῶσα

Ἀτάραχος ἀκούω· βλέπεις, μειδιῶ
βεβαία ὁδὸν ὅτι δὲν ἐπίστευσας
πάν ὅτι εἶπεν ὁ πατήρ παραληρῶν.

Συνόριξ ἰδίᾳ

Οποία ἡρεμία εἰς τοὺς λόγους της.

Κάμμα πλησιάζουσα τὸν Συνόριγα

Ἄλλ' ὦ φιλότιτος, ἂν σέ, σὲ δὲν ἀγαπῶ
τί μέλλω ν' ἀγαπήσω ἐν τῷ σύμπαντι;
Νὰ σὲ φονεύσω; ἀλλ' ὑπάρχει δι' ἐμέ
ἡ εὐτυχία πλὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ σου;

Συνόριξ

Γὰ ὄμματά σου μαρτυροῦσιν ἀληθῆ·
ἂ, ὄχι, ὄχι, μ' ἀγαπᾷς, δὲν ψεύδεσαι.

Κάμμα

Νὰ σὲ φονεύσω; ἀλλὰ τότε διατί
ὁ μόνος φίλος τοῦ Σινάτου ἔρχεται
νὰ σοὶ ὁμῶσθ' ἵστιν ὑπ' ἐμοῦ πεισθαίς;

Συνόριξ

Ὁ Βίνδαξ;

Βίνδαξ ὑπακλίνων

Ναί, ὦ ἄρχον, ὑποτάσσομαι.

Λουέριος

Βαθαί τοῦ ψεύδους! ἀλλ' εἰς τοῦτον πρὸ μικροῦ
τὰ σχέδιά της ἀνεκρίνου εὐχαρῖς.

Συνόριξ ἐν ἀγανακτήσει

ἂ, φύγε πλέον, γέρον· σὲ βδελύσσομαι.

Λουέριος

ὦ, ἂν φονεύων ταύτην δὲν ἐφόνευον
καὶ σὲ ἀκόμη, μὰ τὸ πέδον τῆς χθονὸς
ἢ Κάμμα δὲν θὰ ἔξτ, θὰ τὴν ἐπινοῶ!

Βίνδαξ

Ἄν μή, ὦ βάρδε, μὴ ἐξεστῆς τῶν φρενῶν
πρὸς τί συντρίβεις αὐτῷ τὴν καρδίαν του;

Λουέριος

Συνόριξ, θ' ἀποθάνῃς, δὲν σὲ ἀγαπᾷ.
Φοβοῦ τὴν Κάμμαν.

Συνόριξ περιπτυσσόμενος τὴν Κάμμαν

Γόναί, μὴ ταράττεσαι.

Κάμμα ἀταράχως

Καὶ ὅμως, πάτερ, ἀπατᾶσαι, ἀγαπῶ·
ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ ἴθης πρόδηλον.

Ἄν ἦσα εἶπας εἶνε ὄντως ἀληθῆ
πρὸς τί τὸν γάμον νὰ τελέσω σήμερον;

Λουέριος

Δὲν θὰ τὸ πράξῃς; εἶνε ψεῦδος!

Συνόριξ παρατηρῶν τὴν Κάμμα
Ψεῦδος;

Λουέριος

Ναί.

Κάμμα βλέπουσα μακρόθεν τοὺς ἱερεῖς

Ἰδὲ, ὦ πάτερ, κ' ἐπὶ τέλους πείσθητι.

Συνόριξ ἐν ἀγγαλιάσει

ὦ Κάμμα, Κάμμα, εἶσαι σύζυγός μου σύ;

Κάμμα ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Συνόριγος

Ναί, σύζυγός σου.

Λουέριος ἔκπληκτος

Πῶς, λοιπόν; εἶν' ἀληθές;

Συνόριξ

Ἵμῖν ἡ χάρις Οὐρανίωνες Θεοί!

Λουέριος ἐν ἐξάψει

ὦ, εἴπατέ μοι, σεῖς τοῦ Ἄδου δαίμονες,
ἀκούω, βλέπω, ἐννοῶ, αἰσθάνομαι;
τί ἄρα γε συμβαίνει; μὴ παραφρονῶ;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΑΡΙΟΒΥΣΤΟΣ, ΜΟΪΝΑ,
ΔΡΥΙΔΑΙ, ΒΑΡΔΟΙ, ΟΥΑΤΗΣ, ΘΕΡΑΠΗΝΑΙ

Ἄριόβυστος

Ἐνδύσαι πέπλον νύμφης, γύναι μάκαιρα,
κ' ἔλθε ν' ἀκούσης ὑμεναίου μελισμούς.

Κάμμα ἰδίᾳ

Καρδία, θάρρει καὶ ἡ ὄρα ἤγγικεν!

Μοῖνα τῇ Κάμμα κρυφίως
ἐνῶ περιβάλλει ταύτην διὰ πέπλου

Θανάτου πέπλον εἶθε νὰ σ' ἐνέδουον.

Κάμμα ἰδίᾳ

Ἡ δέησίς σου, γραῖα, θὰ εἰσακουσθῇ.

Συνόριξ ἐν χαρᾷ

ὦ, τώρα εἶμαι πανευδαίμων βασιλεύς.

Ἄριόβυστος

Οὐάταις, ὑμνωδεῖτε! τέκνα ἔλθετε.

(Ὁ Συνόριξ καὶ ἡ Κάμμα ἱστάνται ἐνώπιον τοῦ Ἄριόβυστου. Ὁ Λουέριος δεξιᾶ παρατηρεῖ μετὰ περιεργίας, ἀριστερᾶ ἡ Μοῖνα τὸ πρόσωπον ἀποστρέφουσα.)

Οὐάταις, ἀνατείνοντες τὰς χεῖρας

Ἄρτεμι, Θεὰ προστάτις,
σὲ καλοῦμεν!

νεῦσον τοῦτοις οὐρανόθεν
γηθοσύνης

εὐτυχίαν αἰώνιαν
ἐν τῷ βίῳ!

Ἄριόβυστος

Εὐδαιμονεῖτε τὴν Θεὰν λατρεύοντες.

Οὐάταις

Δὸς τῇ Κάμμα φρένα σῶαν,
εὐγονίαν,

τῷ Συνόριγι κληδόνα
καὶ ἀνδρείαν!

δείξον τοῦτοις τὰς κελεύθους
τῶν δικαίων!

Ἄριόβυστος

Δωρήσατε τῇ πόλει ἄνδρας μαχητάς.

Οὐάταις

Ἐμπνευσον τοῖς νεονύμφοις
φίλτρα, πόθους
πρὸς τοὺς φίλους, τοὺς οἰκέλους,
πρὸς τὰ τέκνα,
τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος
ὑπὲρ πάντα!

Ἄριόβυστος δίδων κύπελλον τῇ Κάμμα

Λαβέ, ὦ γύναι, τὸ χαλκῆρες κύπελλον
κ' ἐξ ἡμισείας πίε μετὰ τοῦ ἀνδρός
τὸ ἐν αὐτῷ μελίκρας ἵνα κύρωσιν
ὁ γάμος οὗτος λάβῃ παρὰ τῶν Θεῶν

Κάμμα ρίπτουσα κρυφίως δηλητήριο
εἰς τὸ κύπελλον ἰδίᾳ

Μὴ θρήνει, ὦ ψυχὴ μου, ἀλλὰ σβέσθητι
τὸν ἀγαθὸν Σινάτον ἐκδικούσα, ναί.

(Μεγαλοφώνως καὶ μειδιῶσα)

Ὅμνῶ πίστιν τῷ καλῷ Συνόριγι.

(Πίνει καὶ δίδει αὐτῷ τὸ κύπελλον)

Συνόριξ

*Ω, χαιρε Κάμμα, βασιλῆς τῶν Γαλατῶν.
(Πίνει ἀμυστι)

Κάμμα ἰδίᾳ παρατηροῦσα τὸν Συνόριγα
μετὰ κρυφίας χαρᾶς

Μέχρι πύθμενος ἔπιε τὸ φάρμακον |
(Μαιδίᾳ γηθοσύνως)

Συνόριξ ρίπτων μακρὰν τὸ κύπελλον
καὶ κατερχόμενος ἐν χαρᾷ

Καὶ τώρα ὅτε τὸ γλυκὺ μου ὄνειρον
ἐπραγματιώθη, τώρα τρέμετε, λαοί,
τὴν Γαλατίαν κύκλω περισφιγγόντες.

Κάμμα εἰρωνικῶς

Ναί, ὦ Συνόριξ, λέγε, λέγε ἀπειλὰς,
διότι πρέπει πάντες νὰ γνωρίσωσιν
ὁποῖος εἶσαι καὶ τί μέλλεις ἔπειτα
νὰ διαπράξης ὡς μονάρχης κραταίος.

Συνόριξ

*Αντίθα, σπεῦσον, ἀλλὰ ἔσον δύνασαι
καὶ τὸν ρωμαῖον κατὰ κράτος νίκησον
διὰ νὰ σὲ νικήσω.

Κάμμα κλονιζομένη· ἰδίᾳ

Μόινα . . . Θεοί!

Μόινα κρυφίως τῇ Κάμμα
συκρατοῦσα ταύτην κλονιζομένην

Τί ἔχεις, Κάμμα; τρέμεις; εἶσαι κάτωχρος.

Κάμμα κρυφίως δεικνύουσα τὸν Συνόριγα

*Εκείνον βλέπε . . . ἴδε, εἶνε πελιδνός.

Συνόριξ

Τὸ ἔργον, ὅπερ ἔλιπεν ἡμιτελές
ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς Ἀλέξανδρος
ἐγὼ θὰ συμπληρώσω . . .

(Φέρον τὴν χεῖρα εἰς τὰ μέτωπον)

Πλὴν τί ἔχω;

Κάμμα βάλλουσα κρυγὴν χαρᾶς
καὶ κατερχομένη πρὸς τὸ προσκήνιον

Συνόριξ κλονιζόμενος

Κλονίζομαι· θὰ πέσω . . .

Πάντες τρέχοντες πρὸς αὐτὸν

*Ω!

Συνόριξ κρατούμενος ὑπὸ τοῦ Τορμάννου
καὶ τοῦ Λουερίου

Τί ἔπιον;

Κάμμα περιχαρῆς

Μελίκρας μόνον, ὅ τι ἔπιον κ' ἐγώ,
ἀλλ' εἶχε τὸ μελίκρας δηλητήριο
καὶ ἦτο νέκταρ, ἦτο νέκταρ δι' ἐμέ.

Συνόριξ ἐμβροδνότητος

*Αθλία Κάμμα . . . ἔπιον τὸν θάνατον!

Κάμμα

Αἶ, γάμους ἤλθεσ νὰ τελέσης μετ' ἐμοῦ;
ἰδοὺ οἱ γάμοι, βλέπεις; ἐτελέσθησαν |
ἐντὶ παστάδος ὅπως τάφον ἔχεις σὺ
καὶ ἀποθνήσκω ἀλλ' ἀφοῦ σ' ἐφόνευσα.

Συνόριξ ἔξαλλος ὑπ' ὀργῆς

Αἰσχρὰ καφώρη!

Λουέριος

*Ω Θεοί, Θεοί, Θεοί!

*Αριόδυστος ὡσεὶ θεόπνευστος

Δρυῖδαι, βάρδοι, καὶ οἱ ἄλλοι ἅπαντες
ἀπὸ τοῦ παμμιάρου φύγετε μακρὰν·
ἡ θεία δίκη ἐπ' αὐτοῦ ἐθάρυνε
καὶ τιμωρεῖται ὁ μιάνας τὸν ναόν!
(Ἀπομακρύνονται πάντες σχεδὸν
πλὴν τοῦ Τορμάννου καὶ τοῦ Λουερίου)

Συνόριξ

Σαγγυώμην, γέρον βάρδα· εἶχες δίκαιον.
(Πάλλων κρυγὴν)

*Ω! ἀποθήσκω! λύνονται τὰ σπλάγχνα μου,
ἡ κεφαλή μου καίει . . . ἄ, πονῶ . . . πονῶ . . .

Αριόδυστος δεικνύων τὸν Βίνδακα

Γόν Βίνδακα, Γαλάτται, χαιρετίσατε·
ἰδοὺ γενναῖος καὶ ἀρίφρων βασιλεὺς.

Βάρδοι

*Α! *Ο Βίνδαξ ζήτω!

Πάντες ἐν ἀλαλαγματι

Ζήτω!

*Αριόβυστος

Χαίρε, κύδιστε!

Συνόριξ στρεφόμενος περί ἑαυτὸν ἐν ἀγωνίᾳ
 ὦ!.. σώσατέ με... σώσατέ με... πνίγομαι!..

Κάμμα

Μαρτύρομαί σε, δαίμον πολυτίμητε,
 ὅτι πρὸς τοῦτο μόνον ἔζησα ἐγὼ
 μετὰ τὸν φόνον τοῦ καλοῦ Σινάτου μου.

Συνόριξ καταβάλλων πᾶσαν προσπάθειαν
 ὅπως ἐγερθῇ

Αἶ, ἄφετέ με νὰ σπαράξω ταύτην... Ἄ!

(Πίπτει θανάων)

Κάμμα προσπάθησα νὰ ἐγερθῇ

Ἰδοῦ, ὦ σύζυγέ μου, σ' ἐξεδίκησα·
 τὸν ἔρωτά σου εἶχον ὅσῳ ἔζης σύ,
 εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν ζωὴν μου ἔδωκα

καὶ ἀποθνήσκω μετὰ σὲ θνητὴ ἐγὼ
 ἵν' ἀναζήσω μετὰ σοῦ ἀθάνατος!
 (Πίπτει θανοῦσα)

Βίνδαξ αἴρων τὴν κεφαλὴν αὐτῆς

ὦ τοῦ καλοῦ μου φίλου σύζυγε πιατὴ!

Λουέριος τρέχων καὶ γόνυ κλίνων παρ' αὐτῇ

Ἄπέθανεν ἡ Κάμμα; ... Κόρη, κόρη μου!

*Αριόβυστος

Τὸ πτώμα τοῦ βεβήλου δότε τοῖς κυσί·
 τὸν χώρον τοῦτον ἄρδην ἀνασκάψατε,
 καὶ σὺ τῆς Γαλατίας κράτιστε λαέ,
 τὴν φίλην Κάμμαν ἣτις ἐθανάτωσε
 τὸν μαιφόνον, τὸν συλήτην τοῦ ναοῦ,
 ἐν γόοις κλαῦσον, εἰς αἰῶνα πένθησον!

Λουέριος ρίπτων τελευταῖον λύπης
 βλέμμα ἐπὶ τοῦ Συνόριξος

ὦ Γαλατία, ἐν πρὸς ἐν τὰ τέκνα σου
 θὰ πίπτωσιν ἀδόξως ἔξω τῶν μαχῶν!